

Леонід Якубовський

«Легкой не була дорога...»

* * *

От поранок на підвіконня
чисте світло своє пролив,
і каштан за вікном від безсоння,
ніби зморений, зажурив.
Вже упала остання думка
з голови його, як роса,
і остання зоря-чаклунка
вже полишила небеса.
Тиша, тиша, яка навколо,
і в душі відчуття мети
доторкнутись до видроккола
й зазирнуть в таємничі світи.

Жовта хвиля

Це божевілля –
жовта хвиля...
(Це божа милість –
божевілля.)
Вона томилася
в полоні
гаїв зелених.
В темнім лоні
землі. Ця хвиля
схвилювала

тебе? Її намалювало
лише уявлення свавільне,
і спів лунає:
«Хвиля вільна!»
Ї поринула у божевілля
ця жовта жовтня
нестримна хвиля
і оповила очі.
Обіч
вона собі шукає здобич.
Вона,
немов душа зболіла,
вогнем
все листя запалила.
Полум'яна
ця хвиля жовта –
величне божевілля
жовтня!

Тіні

Ліхтарями-птахами освітлений вечір,
оживає мережними тінями час,
і каштану закохано зорі на плечі
опустилися сяйвом небесних прикрас.

І в повітрі рахманному місяць яскравий,
ніби прапор землі золотий, майорить.
Тінню білою на позолочені трави
чи то ангел зійшов, чи схилилася віть.

І торкнулася уст оксамитова тиша,
полонивши і голос, і слово, і слух.
Вже нічого не чути крізь тишу цю, лише
ледь підсвітлених тіней повітряний рух...

* * *

Тебе нагу я ніжно загортав
в свої обійми, цілував у скроні,
і перси твої вабні я торкав,
і пестив поцілунками долоні.
Лилось з твого волосся світло зорь,
летіла ніч за нашими плечима,
і в світ кохання місяць на дозор
ввійшов, і ти дивилася очима,
в яких палала палкість, і цвіла,
немов пелюстком, вся земна чарівність,
у небуття, здавалось, відійшла
жахлива смерть, і ми відчули вічність.

Ніч

Ніч вигаптувала зорями
вогневими весь небосхил,
аж кружить голову з нетями,
й дивитися немає сил
в золотозоряний цей купол,
мільйонне палахтіння свіч,
і вся земля, як лункий рупор,
викрикує свій тьмяний клич,
мережаний журбою й болем,
в безмежний всесвіт самоти...
І сиплять блискавки над полем
глухі й збайдужілі світи.

* * *

Не варто піклуватись про добу, –
саме йде сонце, і сама добру
простелиться дорога. Про одягу
не треба піклуватись. Світлі стежки
самі до щастя серце приведуть,
а втрутишся – закламутиш путь.

Як затурбуєшся – загубиш серце,
і затьмянілий час ввійде в люстерце.
Не треба піклуватись ні про що,
нехай природньо родиться і квітне
високе почуття і ніжна квітка,
і вічність в смерті доторкнеться шок.
Не варто силою продавлювати світ,
і своє «я» підкреслювати в світі,
дажд Боже кожному зростити цвіт
духовності, і хлібом будем ситі.

* * *

Жовте листя на узбіччі –
це минуле. Леле світ!
(Подивлюся в твої вічі,
де весняний цвіт.)

Жовте листя – це рахунок
сподівань моїх і мрій.
(Попливе мій поцілунок
в хвилі твоїх віій.)

Легкой не була дорога,
і не буде, – світ такий.
(Хай за мене молить Бога
цвіт твій весняний.)

* * *

То не твої суми
у годину судну –
ластівчині сльози
і весняні грози.

То не твої суми –
краї неозорі,

то безсонні думи
линуть поза зорі.

То було кохання
ластівки з змією –
у однім зітханні
неба із землею.

Світло й тінь у сумі
сутінки приносять, –
то не твої суми
сині хмари носять.

Нікого картати
за тугу-недолю,
краще не кохати
та не знати болю.

Серце сум відсуне –
серцю милі грози.
То не твої суми –
ластівчині сльози.

* * *

День добігає кінця –
Ніч до вікна мого лине.
Зорі, неначе перлини,
блискають біля лица.

Тіні лежать на вікні,
ніби мереживо сонне.
Неба далекого дзвони
чує душа уві сні.